

den anden, enten Revolution eller ogsaa, at den raa hyske Magt paa den ene eller anden Maade gjør sig gjældende. Det er det konstitutionelle Rigs Grav, naar de forskjellige Statsmagter ikke respektere hinanden paa det hver især tilkommende Omraade.

Efterat jeg saaledes har tilladt mig at gjøre Rede for, hvad der navnlig har bevæget mig til igjen at forelægge Spørgsmaalet for det høie Thing, skal jeg, hvad Sagen selv angaaer, fatte mig kort med Hensyn til det egentlige Retsspørgsmaal, da dette navnlig atter idag er udbillet af den høitagtede Justitsminister. Jeg vil bede de ærede Medlemmer, forsaavidt de ikke allerede maatte have gjort det, at tage den paagjældende Lov, om hvis Fortolkning der er Spørgsmaal, for dem og da læse § 4, som siger, at Retsbetjent- og Magistratsmedlemmer skulle lønnes saaledes og saaledes, nemlig med de og de forskjellige Lønninger; naar det saa hedder: „samtlige disse Gager og de i næste Paragraf bestemte Alderstillæg blive derhos at udbetale i Overensstemmelse med Lov af 31te Marts 1860 § 5 om Lønninger for de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd“, saa er det det Samme som at sige, at samtlige disse Gager tilligemed Alderstillæg blive at udbetale saaledes, at 60 Rd. af hvert 100 Rd. af de første 500 Rd. omsættes til saa og saa mange Edr. Sæd, og 40 Rd. af hvert 100 Rd. af de næste 500 Rd. omsættes til saa og saa mange Edr. osv.; det, der staaer i § 5 af Loven af 31te Marts 1860, er forsaavidt gjort til en Deel af § 4 i denne Lønningslov af 19de Februar 1861. Der staaer ikke Mere, og der indeholdes altsaa i selve Loven aldeles Intet, som vilde berettigede eller give Anledning til at udelukke en Deel af disse Lønninger fra Sædberegning. Dette erkjender man ogsaa, men man mener, at den samtidige med denne Lov udkomne Lov for Embedsmænd under Ministerierne udenfor selve Ministerierne skulde medføre, at de almindelige Regler i denne almindelige Lov ogsaa skulde komme til Anvendelse med Hensyn til Retsbetjentene, uagtet dette som sagt ikke efter Ordene lader sig forene med selve Loven for dem. Dette Punkt blev fornemmelig drøftet ved denne Sags anden Behandling, og jeg anseer det for oversl-

digt at tilføje videre til hvad der da blev sagt, navnlig af den ærede Rigsdagmand for Njøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe), nemlig, at det vilde være fuldkommen urimeligt at antage, at en Lov skulde være hævet eller forandret allerede samme Dag, den udkom, og jeg tilføiede, at det ikke engang var vist, at denne almindelige Lønningslov var den sidste; det er jo muligt, at den Lov, hvorom her er Tale, er understrevet af Hans Majestæt Kongen efter den almindelige Lønningslov, og det vilde da i dette Tilfælde være aabenbart, at den senere specielle Lov maatte antages i dette Stykke at have medført en Forandring af den almindelige Lønningslov. Jeg fik ligeledes Leilighed til, under Sagens anden Behandling, ved en Bemærkning af den ærede Rigsdagmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) at gjøre opmærksom paa, at det vilde være fuldkommen ligesaa urimeligt, om Loven havde henviist til en ældre Lov, som netop var traadt ud af Kraft i det samme Øieblik, da den Lov, hvori man henviste til den ældre Lov, først skulde begynde sit Liv; det var fuldkommen saa eller endnu mere urimeligt. Smød denne saakaldte juridiske Fortolkning stiller man ved denne Leilighed, som det er blevet Mode i den senere Tid oftere at gjøre det, det Udsagn, at det kan være godt nok med denne juridiske Fortolkning, men at den ikke stemmer med Sagens Natur, med sund Sands, med Sagens Forhandlinger, med hvad der maa ansees for at have været Meningen osv. Jeg skal derfor nu tillade mig at udrulle, at den Fortolkning, som jeg rigtignok er temmelig sikker paa er den rigtige, og som altsaa i paakommende Tilfælde ved Domstolene nok vil blive opretholdt, den stemmer netop med Meningen og med sund Sands, og der foreligger Intet, som berettiger til at sige, at Thinget eller endog enkelte Medlemmer af samme have havt og udtalt en anden Opfattelse, dengang Loven blev vedtagen. Jeg skal i denne Henseende henvise til, at den Grund, der i den almindelige Lønningslovs § 3 ansøres for, at dens Bestemmelser om Sædberegning ikke skulle komme til Anvendelse med Hensyn til Embeder og Bestillinger, hvis Hovedindtægt bestaaer i Sporstik, den passer ikke paa de her omhandlede Retsbetjente. Grunden er nemlig den, at